

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/143/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4114230593
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4114230593.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobcu: Bc. M. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XX, XXX XX X., proti žalovaným: 1/ J. B. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. E. XXX, XXX XX M. E., zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. René Hudzovič, s.r.o., so sídlom Štefánikova tr. 49, 949 01 Nitra, 2/ Slovenská kancelária poisťovateľov Bratislava, IČO: 36 062 235, so sídlom Trnavská cesta 82, 821 01 Bratislava, zastúpený MGA IURIS s.r.o., so sídlom Pri starej prachárni 10, 831 04 Bratislava, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 18C/233/2014-148 zo dňa 31.01.2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku trovách konania p o t v r d z u j e .
Žalovaným 1/ a 2/ voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nitra (súd prvej inštancie) napadnutým rozsudkom č. k. 18C/233/2014-148 zo dňa 31.01.2019 žalobu zamietol a žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 11, § 13, § 100 ods. 1, 2, § 101 Občianskeho zákonníka a § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Uviedol, že žalobca sa podanou žalobou zo dňa 16.09.2014 domáhal, aby súd rozhodol o žalobe na ochranu osobnosti a zaviazal žalovaných 1/ a 2/ na zaplatenie sumy 19.999 eur titulom nemajetkovej ujmy. Žalobu odôvodnil tak, že bolo narušené jeho právo na súkromie, rodinný život, súkromný a intímny život, vnútorný myšlienkový a citový život. Má obmedzený športový a spoločenský život, máva veľké bolesti hlavy, problémy s rovnováhou.

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil, že dňa 22.01.2003 na Triede Andreja Hlinku v Nitre v smere z centra bol žalobca ako chodec pri prechádzaní po priechode pre chodcov zachytený pravou stranou vozidla značky Renault 21, EČ N., ktoré viedol žalovaný 1/ a ako účastník tejto dopravnej nehody utrpel zranenia, v dôsledku ktorých bol práceneschopný od 22.01.2003 do 28.02.2004. Uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 26.02.2004 č. k. 1T 63/03-146 bolo trestné stíhanie proti žalovanému 1/ pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin ublíženia na zdraví, podmiennečne zastavené. Prevádzkovateľom motorového vozidla značky Renault 21, EČ NR 120 BC bol žalovaný 2/. Dňa 5.01.2004 bola spísaná medzi žalobcom a žalovaným 1/ Dohoda o náhrade škody, na základe ktorej sa žalovaný 1/ zaviazal uhradiť žalobcovi bolestné za obdobie od 22.01.2003 do 30.04.2003.

3. V danej veci žalobca žiadal priznanie sumy 19.999 eur, žalovanú sumu si žalobca uplatnil ako nárok na ochranu osobnosti. Žalovaní prostredníctvom právnych zástupcov vzniesli námietku premlčania, ktorou sa súd zaoberal. Súd poukázal na aktuálnu súdnu judikatúru (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/100/2009, 5Cdo/278/2007, rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 31Cdo/3161/08), z ktorej vyplýva, že vzhľadom na obsah nároku žalobcu, ktorým je plnenie peňažného charakteru sa

jedná o nárok podliehajúci premlčaniu, bez ohľadu na skutočnosť, že predmetom ochrany je právo nemateriálnej povahy. S poukazom na ust. § 101 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak nie je ustanovená inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby na náhradu nemateriálnej ujmy je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/265/2009). Súd mal za to, že od 23.01.2003 (nasledujúci deň potom, čo došlo k poškodeniu zdravia žalobcu) začala žalobcovi plynúť 3-ročná premlčacia doba na uplatnenie nároku a táto uplynula dňa 23.01.2006. Žaloba bola podaná na súd dňa 16.09.2014, teda po uplynutí zákonom stanovenej 3-ročnej premlčacej doby. Žalovaní sa premlčania dovolali a z týchto dôvodov súd žalobu zamietol.

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že vzhľadom na úspech žalovaných v konaní žalovaným priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Proti tomuto rozsudku vo výroku o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca navrhujúc napadnutý rozsudok vo výroku o trovách konania zmeniť a žalovaným 1/ a 2/ nepriznať nárok na náhradu trov konania. Namietal, že súd mal pri rozhodovaní o trovách konania postupovať podľa § 257 CSP a nie podľa § 255 ods. 1 CSP. Poukázal na svoju finančnú situáciu, je nemajetný, žije len z dôchodku, ktorý mu stačí len na úhradu bežných výdavkov. Vzhľadom na jeho sociálnu a majetkovú situáciu bol v konaní oslobodený od súdnych poplatkov.

6. Dňa 23.04.2019 doručil súdu žalobca podanie označené ako „Dodatok k odvolaniu“. Týmto podaním žalobca doplnil odvolanie v tom znení, že nikdy nedal žiadny súhlas a samostatný návrh na začatie konania, preto ani nemohol žiadny návrh zobrat' späť z titulu, že tento na súd ani nedoručil na zaevidovanie pod sp. zn. 18C/233/2014.

7. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 2/ uvádzajúc, že napadnutý výrok o trovách konania je vecne správny a odvolanie bezdôvodné. Zdôraznil, že v danej veci nie sú žiadne výnimočné dôvody a okolnosti pre uplatnenie moderačného práva súdu (§ 257 CSP). Výnimočné okolnosti žalobca neuviedol ani v podanom odvolaní. Nemožno tiež prehliadnuť, že žalobca uplatnil svoj nárok, ktorý bol zjavne premlčaný. Žalovaný mal vedomosť, že žalovaný 2/ v konaní sp. zn. 14C/302/2004 súvisiacom s konaním žalovaného 1/ vzniesol námietku premlčania. Mohol teda rozumne predpokladať, že žalovaný 2/ bude aj v tomto konaní postupovať rovnako. Uplatnenie celkom zjavne premlčaného nároku je zbytočné zaťažovanie súdov a je na mieste, aby žalobca niesol aj procesné následky s tým spojené.

8. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril i žalovaný 1/ navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Žalobca existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa a výnimočných okolností nepreukázal, ani netvrdil. Žalobca pri náležitej opatrnosti, ktorú od neho možno spravodlivo požadovať, musel vedieť, že jeho nárok je premlčaný. Rozhodnutie o nepriznaní práva na náhradu trov konania by nepriaznivo zasiahlo do jeho majetkovej sféry. Žalobca voči nemu vedie súdne konanie od r. 2004 (sp. zn. 14C/302/2004) a na bránenie svojich práv musí značne dlhú dobu (15 rokov) vynakladať finančné prostriedky.

9. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) rozhodujúc o včas podanom odvolaní žalobcu uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. Odvolací súd preskúmaním obsahu súdneho spisu zistil, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 16.09.2014 domáhal zaplata sumy 19.999 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy. Bolo narušené jeho právo na súkromie, rodinný život, súkromný a intímny život, vnútorný myšlienkový a citový život. Má obmedzený športový a spoločenský život, máva veľké bolesti hlavy, problémy s rovnováhou. Všetky uvedené dôsledky sú následkom uskutočnenej dopravnej nehody dňa 22.01.2003, kedy došlo k zachyteniu žalobcu ako chodca na priechode pre chodcov pravou stranou vozidla riadeného žalovaným 1/. Prevádzkovateľom motorového vozidla riadeného žalovaným 1/ bol žalovaný 2/. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie vo veci samej rozhodol tak, že žalobcu v celom rozsahu zamietol pre premlčanie uplatneného nároku. O trovách konania rozhodol súd tak, že žalovaným 1/ a 2/

priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti výroku o trovách konania podal žalobca odvolanie, ktoré je predmetom tohto odvolacieho konania.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

13. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

14. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

15. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky je aj to, že účastník konania, ktorý v konaní, spravidla v spore, uspel, má, zásadne, právo na to, aby sa mu nahradili všetky trovy, ktoré zaplatil vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchyliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona a túto odchýlku aj náležite odôvodniť, inak porušuje základné právo na súdnu ochranu dotknutého účastníka.

16. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnej strane sporu náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 Ústavy). Aj tieto výnimky sa musia uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok a skôr reštriktívne, napríklad takou výnimkou je nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP.

17. Ustanovenie § 255 ods. 1 CSP vyjadruje základnú zásadu uplatňujúcu sa pri náhrade trov konania. Strana sporu, ktorá v spore uspela, má nárok na náhradu trov tohto konania. Súd v takomto prípade uplatní zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu). Táto zásada sa však vzťahuje iba na sporové konanie. Nárok na náhradu trov konania má len strana sporu voči inej strane konania. Nedá sa však vylúčiť takýto nárok aj voči intervenientovi alebo inému subjektu sporového konania. Nároky na náhradu trov konania možno priznať alebo povinnosť na ich náhradu možno uložiť procesnému nástupcovi pôvodnej strany aj za časť konania, ktorá predchádzala tejto zmene subjektov. Základným meradlom pre nárok na náhradu trov je teda miera procesného úspechu vo veci. Podľa toho sa najprv určuje pomer úspechu či neúspechu vo veci, a až keď došlo k pomernému rozdeleniu náhrady, vypočítajú sa skutočne vynaložené náklady, a to u tej strany, ktorej úspech bol vyšší a má teda nárok na ich náhradu.

18. Odvolací súd však v súvislosti s rozhodovaním o trovách konania poukazuje na § 257 CSP, ktorý predstavuje výnimku zo zásady úspechu v konaní pri rozhodovaní o trovách konania, ktorá je charakteristická pre sporové konanie.

19. Účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolútného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania.

20. V sporovom konaní sa povinnosť nahradit' trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Uplatnenie tohto osobitného kritéria na nepriznanie náhrady trov konania prichádza do úvahy len výnimočne, a preto sa musí vykladať prísne reštriktívne. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprímeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie

odporovať dobrým mravom. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane niektorej strany sporu. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa skúmajú vždy u strany konania povinnej plne alebo čiastočne nahradiť trovy konania. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnúť i na postoj strán sporu v konaní. Tieto dôvody, inak pomerne jasne vymedzené stabilizovanou judikatúrou, spôsobujú čiastočný alebo úplný zánik práva na náhradu trov konania u čiastočne alebo úplne úspešnej strany sporu.

21. Ďalšou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (uznesenie Ústavného súdu SR z 08.12.2011, sp. zn. II. ÚS 563/2011-14). Je teda potrebné skúmať pomery nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Judikatúra taktiež konštatovala, že toto ustanovenie nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnúť. Ustanovenie preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnúť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.01.2010, sp. zn. 2 M Cdo 17/2009).

22. Ustanovenie § 257 CSP je teda zákonné ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje určitú formu výnimky zo všeobecne platnej zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdostiam. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie vždy dopadá na tú stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je teda existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane sporu a existencia výnimočnosti daného prípadu.

23. Odvolací súd preskúmajúc dôvodnosť podaného odvolania žalobcu dospel k záveru, že pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadať v prvom rade na majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery strán sporu a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť (žalobca), ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávnenej strany sporu (žalovaný), teda toho, komu budú trovy konania zaplatené. Významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a pod. (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3M Cdo 5/2006). Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie neaplikoval v tejto veci ust. § 257 CSP, teda že neprihliadol na dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré nemal žalovaným priznať nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd nepovažuje túto námietku žalobcu za dôvodnú, pretože v predmetnom konaní odvolací súd nezhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa na strane žalobcu, pre ktoré by náhrada trov konania žalovaným mala byť neprímerane tvrdou sankciou pre žalobcu. V prvom rade odvolací súd preskúmal sociálny aspekt námietok žalobcu, t.j. osobné, majetkové a iné pomery žalobcu. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že hoci žalobca namietal, že je v dôchodkovom veku, jeho jediným príjmom je dôchodok, ktorý mu stačí len na úhradu bežných výdavkov, táto skutočnosť bez bližšej detailnej špecifikácie výšky poberaného dôchodku a mesačných výdavkov žalobcu, nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa odôvodňujúcim poskytnutie úľavy od úhrady trov konania protistrane. Žalobca svoju zlú sociálnu a finančnú situáciu vôbec v podanom odvolaní nepreukázal. Nepredložil žiadne listinné dôkazy preukazujúce jeho mesačné príjmy a výdavky. Súdu bolo známe z obsahu spisu, t.j. zo žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov založenej v spise, že žalobcov dôchodok v roku 2016 bol vo výške 507 eur mesačne. V žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov žalobca uviedol jeho mesačné výdavky, do ktorých zahrnul okrem existenčných výdavkov i splátky pôžičky a výdavky na lieky, no tieto skutočnosti neboli žiadny spôsobom preukázané, nakoniec ani v podanom odvolaní ich žalobca neuvádzal, súdu boli známe len zo v spise zažurnalizovanej

žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov. Nebola tak preukázaná skutočnosť, že majetkové pomery žalobcu úhradu trov konania žalovaným neumožňujú a priznanie nároku na náhradu trov konania je pre žalobcu neprímerane tvrdým postihom v rozpore s dobrými mravmi. Samotná skutočnosť, že žalobca bol oslobodený v tomto konaní od súdnych poplatkov, nezakladá dôvod pre použitie § 257 CSP (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31.03.2010 sp. zn. 1MObd0 V/19/2008).

24. Aj keby žalobca riadne preukázal jeho nepriaznivú sociálnu a finančnú situáciu, súd je povinný prihliadnuť i na ďalšie okolnosti súvisiace s predmetným konaním, a to okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnuť i na postoj strán sporu v konaní. Rovnako ani tieto okolnosti nepridávajú odôvodnenosti odvolania žalobcu. Svoje rozhodnutie odvolací súd zdôrazňuje i s poukazom na zodpovednosť strán sporu za výsledok konania, ktorá spočíva v tom, že strany sporu sú si od začatia konania (aj pred jeho začatím) vedomé, že pokiaľ v spore nebudú úspešné, sú povinné znášať trovy konania, t.j. vynaložené náklady strán sporu na prebiehajúce konanie. Aj žalobca v čase, keď inicioval predmetné konanie, si musel túto skutočnosť uvedomovať, predovšetkým za situácie, že mal vedomosť o ďalšom prebiehajúcom konaní sp. zn. 14C/302/2004. Odvolací súd sa v tejto súvislosti stotožnil s argumentom žalovaných, že žalobca predmetný spor začal po 10 rokoch odo dňa uskutočnenia dopravnej nehody, v rámci ktorej malo dôjsť k poškodeniu jeho osobnostných práv, preto žalobca pri náležitej opatrnosti, ktorú od neho možno spravodlivo požadovať, si bol vedomý toho, že jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je premlčaný. Tento záver umocňuje i tá skutočnosť, že medzi stranami sporu sa vedie od roku 2004 konanie sp. zn. 14C/302/2004, v ktorom sa žalobca domáha náhrady škody na zdraví, bolestného, náhrady ušlej mzdy a náhrady škody vzniknutej v súvislosti s dopravnou nehodou. Už v tomto konaní žalovaný 2/ namietal premlčanie nároku žalobcu, a preto žalobca aj bez právnického vzdelania mal logickou úvahou dospieť k tomu, že aj jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je po uplynutí 10-tich rokov premlčaným. Súd v neposlednom rade vzal do úvahy i postavenie žalovaných, pre ktorých by prípadné nepriznanie náhrady trov konania znamenalo neprímeraný zásah do majetkových práv aj z dôvodu, že so žalobcom sú v inom spore sp. zn. 14C/302/2004 už viac ako 15 rokov, v rámci ktorého bránia svoje práva, na čo vynakladajú finančné prostriedky, a preto by nepriznanie náhrady trov v tomto konaní, v ktorom žalobca „vedome“ uplatňoval premlčaný nárok, bolo nespravodlivým a neprímeraným zásahom do ich majetkových práv.

25. Vyhodnotiac všetky dostupné skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že v danej veci by nebolo spravodlivé, pokiaľ by súd odbremenal žalobcu od náhrady trov žalovaným. Je pravdou, že k začatiu predmetného konania došlo v dôsledku dopravnej nehody z roku 2003, pretože ak by k jej uskutočneniu nedošlo, nekonalo by sa ani toto konanie, no uvedenú okolnosť, ktorá je príčinou vzniku sporu, nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by inak úspešnej strane sporu súd náhradu trov nepriznal.

26. Dôvody, ktoré žalobca uviedol v odvolaní, odvolací súd po ich preskúmaní nepovažoval za také, ktoré by spĺňali charakter výnimočných a hodných osobitného zreteľa. Vyššie uvedené skutočnosti v súhrne preto neumožňujú prijatie záveru o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa a aplikáciu výnimočného ust. § 257 CSP. S poukazom na to odvolací súd dospel k vecnej správnosti napadnutého výroku rozsudku o trovách konania, preto ho v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že ich náhradu priznal úspešným žalovaným 1/ a 2/ voči žalobcovi. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací žalobu) (§ 428 CSP).
Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).